

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତକି **ମାହାମରା**

ସତ୍ସଙ୍ଗର ଆହ୍ଵାନ: ଯଜନ, ଯାଜନ ଓ ଇଷ୍ଟଭୂତି



ଯୁଗପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଉଚ୍ଚବାନ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଠାକୁର ଅନୁକୂଳ ଚନ୍ଦ୍ରକର ସ୍ଵହସ୍ତ ଲିଖିତ ପବିତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥ ସତ୍ୟାନୁସରଣର ଅମୋଘ ବାଣୀ - ସଦଗୁରୁଙ୍କର ଆଦେଶ ପାଳନ ପରି ଆଉ ମନ୍ତ୍ର କ'ଣ ଅଛି ? ବାଲ ଆଗେଇ ଯାଆ, ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାବି କ୍ଲାନ୍ଟ ହୋଇପଡ଼ ନାହିଁ । ଯୁଗାବଦାର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଠାକୁର ଅନୁକୂଳଚନ୍ଦ୍ର କହିଲେ - ସଦଗୁରୁଙ୍କର ଶରଣାପଦ୍ମ ହୁଅ, ସତ୍ତମାମ ମନନ କର ଓ ସତ୍ୟଜଗର ଆଶ୍ରମ ଗ୍ରହଣ କର, ମୁଁ ନିଷୟ କରି କହୁଛି ତୁମକୁ ଆଉ ତୁମର ଉନ୍ନୟନ ପାଇଁ ଭାବିବାକୁ ହେବନାହିଁ ।

ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ହୁଏ, ସତ୍ କାମ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଶରୀର ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ନିହାତି ଦରକାର, ସବୁଦିନ ଯଦି ଖାଦ୍ୟ ନଖାଇବୁ ତେବେ ଶକ୍ତ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ଶରୀର ପରି ମନ୍ଦିରାଶି - ସୁରତ ବା ଆହୁକୁ ମଧ୍ୟ ତାର ଉପଯୁକ୍ତ ଖୋରାକ ନିତ୍ୟ ଦେବା ଦରକାର । ନ ହେଲେ ତାହା କ୍ଷାଣ ବା ଦୂର୍ବଳ ହୋଇପଡ଼ିବ, ଶାନ୍ତି ଓ ସ୍ଵପ୍ନ ବ୍ୟାହତ ହେବ । ଯଜନ, ଯାଜନ ଓ ଜୟଭୂତି ହୀଁ ହେଲା ମନ୍ଦିରାଶି - ସୁରତର ପ୍ରଧାନ ଖୋରାକ । ନାମଧାନ ପ୍ରତିଦିନ ନିଯମିତ ଭାବେ କରିବାକୁ ହୁଏ, ଗୁରୁଙ୍କର କଥା ସଦା ସର୍ବଦା କହିବାକୁ ହୁଏ । ଯିତାମାତାଙ୍କୁ ଯେପରି ଆମେ ପ୍ରତିଦିନ ଖାଇବାକୁ ଦେଲାଥାଉ, ଗୁରୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଗୋଜ ଖାଇବାକୁ ଦେବାକୁ ହୁଏ । ତାଙ୍କୁ ଦେବାପରେ ନିଜେ ଖାଇବାକୁ ହୁଏ । ଗୁରୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ସର୍ବତୋ-ଭାବେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ପାକନକର୍ତ୍ତା ଓ ରକ୍ଷକର୍ତ୍ତା । ଗୁରୁମୟ ହେଲେ ହୀଁ ଜୀବନ ଗୋରବମୟ ହୁଏ । ଜୀବନର ନୀତିବିଧି ଯଦି ମନୀ ଚାଲୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଠକାରବ କିମ୍ ? ଆମେ ସେତେବେଳେ କୁମୋନ୍ଦି ଓ ଶାନ୍ତିର ପଥରେ ନିଶ୍ଚୟ ଚାଲିବା । ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବାର ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷଣ ହେଲା ଯେ - ସଦଗୁରୁ ତାଙ୍କର ଗୁରୁଙ୍କୁ ଠାରେ ସର୍ବତୋ ଭାବରେ ସଂନ୍ୟଷ୍ଟ ହେବେ । ତାଙ୍କର କହିବା, କରିବା ଓ ଭାବିବା ମଧ୍ୟରେ କିଛି ଫରକ୍ ରହେନାହିଁ । ପୂର୍ବଦିନଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ପ୍ରସତି ରହିବ ହୀଁ ରହିବ । ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଦୈଶ୍ୟ ରଖା କରି ଚଳନ୍ତି । ସେ ଅଲୋକିକତାର ଆଶ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ନକରି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ସହଜ ପଥରେ ଏପରି ଭାବରେ ପରିଚାଳନା କରନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୟାରା ସେମାନଙ୍କର ଚାରିତ୍ରିକ ବିକାଶ ଘରେ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପ୍ରକଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟଭର ଅଧ୍ୟକାରୀ କରି ତୋଳିବା ଦିଗରେ ହୀଁ ଝୁକୁ ରହିବ ସବୁଠାରୁ ବେଶ । ଏହା ହେଉଛି ସଦଗୁରୁଙ୍କର ମୌଳିକ ଓ ସାର୍ବଜନୀୟ ଚାରିତ୍ରିକ ଲକ୍ଷଣ । ସଦଗୁରୁଙ୍କର ଅର୍ଥ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପଡ଼ିଲା, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସହନ ଓ ବହନ କରିବାର ଶକ୍ତି ଅପରିସୀମା । ନିଜର ଶୁଣାଗାନ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ତାଙ୍କର କେବେ ନଥାଏ । ଅନ୍ୟକୁ ବଡ଼ କରିବା, ହୀଁ ତାଙ୍କର ସୁଖ, ଆହୁ-ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ଲଜ୍ଜା ତାଙ୍କ ପାଖରେ କେବେ ନଥାଏ ବରଂ ଆଦର୍ଶ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୀଁ ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଧାରା । ତାଙ୍କ ଚରିତ ଅସ୍ମାତାବିକ ଭାବେ ସ୍ଥାତାବିକ, ସେ ଯେପରି ପ୍ରକୃତିର ଶିଶୁ । ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟର ବ୍ୟକ୍ତିର ମଣିଷକଣ ସ୍ଵତଃ ହୀଁ ମୋହିତ କରେ । ଗୁରୁଙ୍କରଣ କରିବାକୁ ହେଲେ ଦେଖିବାକୁ ହୁଏ ଯେ ଗୁରୁ ନିଜେ ଆହୁ ନିବେଦିତ କି ନୁହେଁ, ସେ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଅଭିଭୂତର ଉର୍ଧ୍ଵ ରାଜ୍ୟର ମନୁଷ୍ୟ । ଗୁରୁ ଗ୍ରହଣମାନେ ଆଚାର୍ୟ ବା ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ । ଏହି ଆଚାର୍ୟ ହେଲେ ଜୀବନ ଦିଶାରୀ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ମୂର୍ଖ ନିଷ୍ଠା । ଗୁରୁଙ୍କୁ ଉପରେ ଯଦି ନିଷ୍ଠା ଓ ଆନୁଗତ୍ୟ ନଥାଏ ତାହାଲେ ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ନିଜୟ ବୃଦ୍ଧି ଓ ଜ୍ଞାନଦ୍ୟାରା ଜୀବନରେ ସର୍ବତୋମୁଖୀ ସାଫଳ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚାଇବିବାହିଁ । ଦୀକ୍ଷାମାନେ ଦକ୍ଷତାର ଅନ୍ତର୍ଗତ, ଯାହା କରୁ କରୁ ସର୍ବତୋମୁଖୀ ଦକ୍ଷତା ସ୍ଵତଃ ହୀଁ ବଢ଼ି ଉଠେ । ଅନେକେ ଦୀକ୍ଷା ନେବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ନାହିଁ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଠାକୁର କହିଲେ - ତାହାମାନେ ସେ ଜୀବନ ହୀଁ ଚାହେନ୍ନା । ମଣିଷ ଜୀବନର ଅସ୍ତଳ ସମ୍ପଦ ହେଲା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରୁ ଦୀକ୍ଷା ନେଇ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅରୁଣ୍ୟ ଓ ଅନୁରାଗ ସମ୍ମନ ହୋଇ ଚଳିବା । ସତ୍ ଦୀକ୍ଷା ନେବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟର ଆପରି ଥାଏ ଅର୍ଥ - ଆମେ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ଅନୁଚରଣ ହୋଇଛୁ । ଅମୃତ ଅରୁଣ୍ୟ ହୁଏ ସେତେବେଳେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଭଲ ପାଇ । ତେଣୁ ଦୀକ୍ଷା ଗ୍ରହଣର ପ୍ରୟୋଜନ ଜୀବନର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅକାଟ୍ୟ । ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ଏକ ଅଞ୍ଚଳତା ଅଛି, ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ଏହି ଅଞ୍ଚଳତା ବାଦ ଦେଇ ଜୀବନ ଯେପରି ଜୀବନର ରହେନାହିଁ ସେହିପରି ଏକ କେନ୍ଦ୍ରିକତା ବାଦ ଦେଇ ସଂଗତିପୂର୍ବ - ଜୀବନ୍ତ - ଜୀବନଦର୍ଶନ ଗଢ଼ି ଉଠେନାହିଁ । ଯାହାଙ୍କୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ଚାଲିବାକୁ ହୁଏ, ସେ ମନୁଷ୍ୟ ଜଣେ ସମାଧାନ ପ୍ରାୟ ଓ ସଙ୍ଗତ ମନୁଷ୍ୟ ହେବା ଏକାତ୍ମ ଆଚାର୍ୟକ । ତାହାଙ୍କୁ ଆମ୍ଭମାନେ ଲଜ୍ଜା କହୁ । ଲଜ୍ଜା ନିଷ୍ଠା ହୀଁ ତୁମର ମୁକ୍ତି, ଲଜ୍ଜା ନିଷ୍ଠା ହୀଁ ପାରାଗତି, ଲଜ୍ଜା ନିଷ୍ଠା ହୀଁ ବ୍ରାହ୍ମା ପଥ, ନିଷ୍ଠା ହୀଁ ତୁମର ଜୀବନ ଗତି ।

କାମନାର ଦାସ ହୁଅନାହିଁ !

ଯେତେ ଧନର ଶୁଙ୍ଗଳା ଦେଖାଦେବ । ରାବଣ ଧର୍ମ ଆଚରଣର ନିଯମ
ପାଇଁ ହେଲେ କେବେ କେବେ ପାଇଁ ଥାମିଲା ।



ଯେ ତେ ଧନର
ମାଲିକ ହେଲେ ମଧ୍ୟ
ତୁମେ ସେ ଆନନ୍ଦ
ପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।
ମୋ ଠାରୁ ସେ ଆନନ୍ଦ
ନିଆ । ଯେତେ ତୀର୍ଥ
ଭ୍ରମଣ କଲେ ସୁଜ୍ଞ
ସେ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ

ଶୁଙ୍ଗଳା ଦେଖାଦେବ । ରାବଣ ଧର୍ମ ଆଚରଣର ନିୟମ
ଲଘୁ କରିବାରୁ ନିଜର ପତନକୁ ଡାକି ଆଣିଲା ।
ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ହାସଳ କରିବାର ଏକ
ମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ସମର୍ପଣ । ଆମେ ଯେଉଁ ଠାରୁ ଆସିଛୁ, ଆମର ସେଇ
ପ୍ରକୃତ ଘରକୁ ଆମେ ଭୁଲି ଗଲୁଣ୍ଡି । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ
ଉଦ୍‌ବହୁରଣ ଦେଉଛି । ଜଣେ ରାଜା ଗୋଟିଏ ଶୁଆ
ପୋଷିଥିଲେ । ସେ ତାକୁ ରମାଳ ଫଳ ମାନ

ସେ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ମୋ ଠାରୁ ସେ ଆନନ୍ଦ ନାଥ । ଯେତେ ବିଦ୍ୟାରେ ପାଇଗମ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଆନନ୍ଦ ପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମୋ ଠାରୁ ତାହା ନିଆ । ସେଥିପାଇଁ ପଲସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । କୌଣସି ଶକ୍ତି ଅପରାଧ କରିବାକୁ ହେବନାହିଁ । କୌଣସି ସାଧନା ମଧ୍ୟ କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ସାଇଙ୍କ ଠାରୁ ସେ ଆନନ୍ଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ, ତୁମର ହୃଦୟଟି କେବଳ ସାଇଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ଜଣେ ସୁଜ୍ଞାନୀ ବା ଭଲଲୋକ ହେଉଛନ୍ତି ସିଏ, ଯେ, ନିଜର ଭୂଲ ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି । ଯେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଭୁଲ ଖୋଜନ୍ତି ସେ ନିଜ ଭୁଲ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ଅନ୍ତି ପାଲିଟିଯାଆନ୍ତି । ଏଇଲି ଲୋକଙ୍କର ବଞ୍ଚିବା ବୃଥା । ତୁମେ, ପିଲାମାନେ, ଚିର ଆନନ୍ଦପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଜ୍ୟର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ । ଶୁଣୁଥୁ ସର୍ବେ ଅମୃତସ୍ୟ ପୁତ୍ରାଃ ବେଦରେ କୁହାୟାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କ ମୂର୍ଚ୍ଛିମତ ଆକାର । ତୁମେ କେବଳ ରଙ୍ଗ ମାସର ମଣିଷ ବା ମାଟିର ଘଟ ନୁହେଁ, ତୁମେ ଦୈବତୁର ଅଂଶ ବିଶେଷ । ପ୍ରକୃତି ରାଣୀର ବିଭିନ୍ନ ଉପାଦାନ ଗୁଡ଼ିକ ତୁମର ଖେଳନା ଓ ଏ ବିଶ୍ଵ ତୁମର ଖେଳ ପଡ଼ିଆ ସହୃଦୟ । ଏ ସଂସାରର କୁତଦାସ ନ ହୋଇ ଏହାର ପୁରୁ ହେବାକୁ ତୁମେ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଯେତେ ବିନ ଯାଏଁ ତୁମେ ବସ୍ତୁଗତ ଆନନ୍ଦ ଓ ସାଂସାରିକ ସୁଖ ତାହୁଁଥିବ, ଛୋଟ ଛୋଟ କଣସ୍ତୁମୀୟ କାମନା ପୂରଣ କରିବାକୁ ମନ କରିଥିବ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂସାରର କୁତଦାସ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଯିଏ କାମନାର ଦାସ ହୋଇପଡ଼େ, ସେ ସଂସାରର ଦାସ ହୁଏ । ରାବଣ ଜଣେ ବଡ଼ ଯୋଜା, ତପସ୍ୱୀ ଓ ପଣ୍ଡିତ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ସୀତାଙ୍କୁ ନିଜର ଅଧିନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ଯାହା ପାଇଁ ତାକୁ ନିଜର କରୁଣ ପରିଶାମ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ସୀତା ଭୂମାତାଙ୍କ କନ୍ୟା । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପକୃତି ମାତା । ସେ କାହା ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହୋଇ ନପାରନ୍ତି । ଭଗବାନ କେବଳ ତାଙ୍କୁ ନିଜର କରିପାରନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକେ, ଯଦି ନିଜ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସଠିକ ଭାବେ ପାଳନ କରନ୍ତି ତେବେ ପ୍ରକୃତିରେ ବିକୃତି ଦେଖାଦେବ ନାହିଁ । ବରଂ ପ୍ରକୃତିରେ ସାମ୍ୟ ଓ

କରୁଣା ଓ କଲ୍ୟାଣ ଗଙ୍ଗାର ‘ମା’-ମନୋରମା

ଏଣ୍ଟା ବିଚିତ୍ର , ସୁଷ୍ଠି ବିଚିତ୍ର, ବିଚିତ୍ର ଏ •••••••ଅକ୍ଷୟ କୁ



ଏ ଆଖା ଜୀବିମ୍ବ ପଠେନ୍ଦ୍ର
ରହି ସମାଜ ସେବା,
ସାମାଦିକତା ଓ ସାହିତ୍ୟ
ସେବାରେ ନିଜକୁ
ନିଯୋଜିତ କରୁଥିଲେ ।
ପ୍ରାଧ୍ୟାପିକା ଭାବେ ଦୀର୍ଘ
୧୫ ବର୍ଷା କାଳ ଶିକ୍ଷାଦାନନ୍ଦ
କରି ୧୯୮୪ ମସିହାରେ
ସରକାରୀ ଚାକି ରିଟ୍ରେ

କିନ୍ତୁ ରେ ଅନେକ ଚିତ୍ର ବିଚିତ୍ର, ସୁଦର
କମନୀୟ, ନମନୀୟ ପ୍ରାଣ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ
ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜଗ୍ନାଥ ପ୍ରଥମ
ସୋପାନରେ ଆମ ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜ, ମନୁଷ୍ୟର
ପ୍ରକାରିତି ଓ ଆକାରିତି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ।
ସେହି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପରିମାପ କରିବା ପାଇଁ ରହିଛି
ଅନିତ ଆକାଶ, ମାପକାଠି ମଧ୍ୟରେ ଅନିତ୍ୟ,
ଆସାର କ୍ଷଣରୁ ମାଯାମୋହ ସଂସାର
ସାଗରକୁ ପରି କରିବା ପାଇଁ ‘ଗୁରୁ ମା’ ଭାଟ
ଦେଖାନ୍ତି । ସେହି କରୁଣାମୟ ‘ଗୁରୁ ମା’ଙ୍କ
କୃପାରୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଦୁଇପଦ ଆଗେଇ
ଥାଉ । ବିନା ସ୍ଵାର୍ଥରେ ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ଯାହାଙ୍କ
ପ୍ରତି ସ୍ଵର୍ଗରେ ଆମେ ଆଲୋକିତ । ସୟାଗରା
ଧରା ଶୁଣିଲି ଏହି ‘ଗୁରୁ ମା’ ଅଧ୍ୟାପିକା
ଡକ୍ଟର ମନୋରମା ମହାପାତ୍ରଙ୍କୁ କି ଏବା
ଭୁଲିବ ! ସେ ଦୂର ଦିଗବଳୟ ଆଗପାରିର
କହୁମା । ତାଙ୍କରି ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାରେ ଆଲୋକିତ,
ମହାକିତ, ଉଲ୍ଲୁଳିତ ଧରାପୃଷ୍ଠ ।

ଦେଶ ପରାଧୀନତା ଶୁଣିଲରେ ଆଗନ୍ତୁ ।

ଦେଖା ପଚାରାମଣା ଶୁଳ୍କାନ୍ତର ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ ଏକ ମହନୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ, ବିଶିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷାବିତ୍ତ, ସମାଜସେବକୀୟ, ଲୋକୀକା, ସ୍ଵମନାର, ବାବୁୟ, ୧ ୯୬୪ ମସିହା ଜୁନ ୧୦ ତାରିଖ ଦିନ କଟକ ଆଂଗଡ଼ି ଅନ୍ତର୍ଗତ ରାଧାନାଥପୁର ଶାସନରେ ପିତା ପଦକୁଣ୍ଡଳ ଡକ୍ଟର ରାଧାନାଥ ରଥ ଓ ମାତା ସାବିତ୍ରୀ ଦେବୀଙ୍କ ଚତୁର୍ଥ ସନ୍ତାନ ଭାବେ କୋଳମଣ୍ଡନ କରିଥିଲେ । ପିଲାବେଳୁ ସେ ଘୋର୍ଯ୍ୟ ଓ ସାହସର ପ୍ରତିକ ଥିଲେ । ସେ କେବେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁ ନ ଥିଲେ ଦୁଃଖ ଓ ଯାତନାରେ । ମନୋରମା ମହାପାତ୍ର (ସୁଲୁ) ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷା ପରେ ରେତେନ୍ତା ବାଲିକା ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟର ମାଟ୍ରିକ ପାଶ କରିବା ପରେ ଶିକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୁରୁ ମା' ରୂପେ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରିବାକୁ ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ । ସେ ଅର୍ଥନୀତିରେ ସ୍ବାତକୋତ୍ତର ପାସ କରିବା ପରେ ଅଧ୍ୟାଧିକା ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ସେ ପଦାରବିଦ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଧର୍ମପରମା ଭାବେ

ନାର ରାଉଡ଼ • • • • • • • ସୋସାଇଟିର ସଭାପତି, ଓଡ଼ିଶା ନାରୀସେବା



ରାଜଦରବାର ଲେତାପାଦ ଅନେକ ସାହିତ୍ୟ କୃତି । ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜର ବଳିଷ୍ଠ ଅବଦାନ ଯୋଗୁ ସେ ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ପକ୍ଷରୁ ଅନେକ ଥର ପୁରସ୍କତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଶିଶୁ ସାହିତ୍ୟ ପୁସ୍ତକ 'ବଣ ରାଜକର କଥା' ପାଇଁ ୧୯୮୪ ମସିହାରେ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଦ୍ୱାରା ସେ ପୁରସ୍କାର ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ପୁରସ୍କାର ମଧ୍ୟରେ- ୧୯୮୮ରେ ସୋଭିଏତ୍ ଲ୍ୟାଣ୍ଡ ନେହୂର ପୁରସ୍କାର, କନ୍ଦିତ ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ପୁରସ୍କାର, ଓଡ଼ିଆ ଆମେରିକାନ ସୋସାଇଟି ଆସ୍ତର୍ତ୍ତ, ମଧୁସୁଦନ ପାଉଣ୍ଡେସନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମ ମିତ୍ତିଆ ଆସ୍ତର୍ତ୍ତ, ଶାରଳା ପୁରସ୍କାର, ଜୟଦେବ ସନ୍ମାନ, ଖଙ୍କାର ପୁରସ୍କାର, ପ୍ରକାତନ୍ତ୍ର ବିଶ୍ୱବ ମିଳନ ପୁରସ୍କାର, ଉକ୍ତଳ ସାହିତ୍ୟ ସମାଜ କବିତା ସନ୍ମାନ ପ୍ରତ୍ଯେତ ବିଭିନ୍ନ ସନ୍ମାନ ଲାଭ କରିଥିଲେ । ସେ ରମାଦେବୀ ମହିଳା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ସନ୍ମାନସୂଚକ ତିଲିର ଲାଭ କରିଥିଲେ । ସେ ନିଜର କୃତି ବଳରେ ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ହୋଇଥିଲେ । ଜଣେ ସଙ୍ଗଠିକା ଭାବେ ଲୋକସେବକ ମଣ୍ଡଳର ଆଜୀବନ ସଦସ୍ୟ, ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀର ସଭାପତି, ଓଡ଼ିଶା ରେଡ଼ିଓ ସଂସକ୍ରମି ଉପପରିଚାରକ, ପ୍ରେସ୍ କାନ୍ତରିନ୍ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଲେଖିତା ସଦସ୍ୟ, ଅଞ୍ଚଳ ଭାରତୀୟ ସେବା ବଳର ଓଡ଼ିଶା ଶାଖା ସମ୍ପଦିକା ଓ ସଭାପତି ହୋଇଥିଲେ । ଏପରିକି ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମିତ୍ତିଆ ପାର୍ଟିରେ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବେ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶ ପରିଭ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ସାମ୍ବାଦିକତା ଓ ସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅତି ପରିଚତ, ତାଙ୍କୁ ମନୋରମା ମହାପାତ୍ର ଛାତିରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରିବାରୁ ଗତବର୍ଷ ଶନିବାର (୧.୦.୯.୨୦୨୧) ଦିନ ତାଙ୍କୁ କଟକ ବଢ଼ିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରିଥିଲା । ହେଲେ ସେଠାରେ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କୁ ମୃତ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ମୃତ୍ୟୁ ବେଳକୁ ତାଙ୍କୁ ୮୭ ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା । ଏହିଭଳି ଏକ ସମାଜସେବୀ, ଶିକ୍ଷାବିତ୍ତ, ଲେଖକ, ପ୍ରମକାର, ବାଗ୍ରୀ ସମାଜସେବୀଙ୍କର କର୍ମମଧ୍ୟ ଜୀବନର ଅବସାନ ଘଟିଲା । ମାତ୍ର ତାଙ୍କର କୃତା ତାଙ୍କୁ ଅମର କରି ରଖିବ । ତାଙ୍କ ସୁନାମର ସୁମନ, ସୁବାସ ମହାକିତ କରୁଥୁବ ଏ ମାଟିକୁ ।

-ପାରାଦ୍ୱୀପ ଗଢ଼, କୁଳଙ୍ଗ, ଜଗତର୍ଦୀନପୁର, ମୋ-୯୯୩୭୭୫୪୭୫୪

66 666 6666 666

ରାଷ୍ଟ୍ରଲିଙ୍କ ଭାରତ ଯୋଡ଼େ ଯାତ୍ରା

ମନୋରମା ର



ଧର୍ମଶାଳା (ପିନ୍ଧି): ଧର୍ମଶାଳା କୁଳର ବିତ୍ତିନ୍ତି ସ୍ଥାନରେ ବିଶ୍ଵକର୍ମା ପୂଜା ମହାସମାଗୋଦରେ ପାଲିତ ହେଉଛି । ଏହିକୁମରେ ରାଜ୍ୟର ଅର୍ଣ୍ଣାଣ ସେଇଥେବା ଅନ୍ତର୍ବାହିନୀ ଅନ୍ତର୍ବାହିନୀ ମେମୋରିଆଲ ତ୍ରୁଷ ପକ୍ଷର କୁମାରାସ୍ତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ବିଶ୍ଵକର୍ମା ପୂଜା ମହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହକରେ ପାଲିତ ହେଉଛି । ତ୍ରୁଷର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ହିମାଂଶୁ ଶେଖର ସାହୁଙ୍କ ପ୍ରେୟକ ତତ୍ତ୍ଵବଧାନରେ ଦିନ ୧୧ ଶା ସମୟରେ ପୂଜା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଦିନ ୧୨ ଶାରେ ପୁଷ୍ଟିକ ପ୍ରଦାନ କଲାଯାଇଥିଲା । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁମରେ ଧର୍ମଶାଳା ବିଧାୟକ ପ୍ରଶାର କୁମାର ବଳବତ୍ତରାୟ, କୁଳ ଅଧ୍ୟେତ୍ର ପ୍ରାଚାର କୁମାର ବଳବତ୍ତରାୟ, ଜିଲ୍ଲାପ୍ରକିଷନ ସଭ୍ୟ ଜଳଧର ମହାନ୍ତି, ଜାରକା ସରପଂତ ସ୍ଵାଦାମ ବେହେରା ଗୋରମୁହଁ ସରପଂତ ପ୍ରମୁଖ ମହାନ୍ତି, ଗାଞ୍ଜାଧରପୁର ସରପଂତ ତ୍ରିଲୋଚନ ଜେନା ଓ କୁମାର ସରପଂତଙ୍କ ପତିନିଷ୍ଠ ପ୍ରଭୁରନ ସାମଳ ପ୍ରମୁଖ ଯୋଗେଇଥିଲେ । ଏହି ପୂଜାରେ ତ୍ରୁଷର ସମସ୍ତ ସଭ୍ୟ ଓ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଂଶଗଲର ବହୁ ବିତ୍ତିକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯୋଗଦେଇ ବିଶ୍ଵକର୍ମାଙ୍କ କୃପାଳାର କରିଥିଲେ । ସମ୍ପାଦରେ ଆୟୋଜିତ ଗାତ୍ର ସାଗର ସାଂଭୁତିକ କାର୍ଯ୍ୟକୁମନ୍ତ ରାଜା ପାଳ ଓ ଦେବ ମିଶ୍ର ପରିଚାଳନା କରିଥିଲେ । ସେହିପରି ଜାରକା ମିନିଟ୍ରକ ଆସ୍ଵାଧିଷ୍ଟନ, ଜାରକା ଅଟୋଗଲକ ସଘା, ବିଆରେସ ଜନାମା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ, କାଏମାସ୍ତ୍ର ମିତାଳି ପେଟ୍ରୋଲ ପଥ ଓ ଜାରକା ଶିଳ୍ପାଚଳ ପରିସରରେ ଥିବା ବିତ୍ତିନ୍ତି କରିବିଲୁଗୁଡ଼ିକରେ ବିଶ୍ଵକର୍ମା ପୂଜା ଜାଜିମନକରେ ପାଲିତ ହେଉଛି ।

ଆଇନଙ୍କୀବୀଙ୍କ ପିତୃବିଷୟାଗ

ଧର୍ମଶାଳା (ପ୍ରଦାନ) : ଧର୍ମଶାଳା କୁଳ ଜାରକା ପଞ୍ଚାୟତ ଉତ୍ତର ଶାଖାର ଗ୍ରାମର ଆଇନଙ୍ଗଜାବା ଧୂର ଚରଣ ବେହେରାଙ୍କ ବାପା ନୃସିଂହ ବେହେରା (୩୭)ଙ୍କ ହୃଦୟାଚରେ ପରଲୋକ ହୋଇଯାଇଛି । ହୀଠାତ୍, ଛାତିରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେବାରୁ ତାଙ୍କ ଧର୍ମଶାଳା ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ଥାପନେକ୍ତରେ ଉଚ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଥମିକ କିଳିଆ ପରେ କଟକ ବଡ଼ ତାଙ୍କରଖାନା ସ୍ଥାନୀ'ର କରାଯାଇଥିଲା । କିଳିଆଧାନ ଅବସ୍ଥାରେ ସେଠାରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରାଣବୟୁ ଉଦ୍ଧିଷ୍ଟାଇଥିଲା । ମୃଦୁ ଶୟା ନିକଟରେ ପଢ଼ା ଜାନକୀ, ପୁଅ ବଳରାମ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ, ଝିଅ ମନମତୀ ଓ ଆକ୍ରମସ୍ତକନ ଉପର୍ଦ୍ଧି ଥିଲେ । ସୁର୍ଜିତ ବେହେରା ଜଣେ ଧର୍ମପ୍ରାଣ ବ୍ୟକ୍ତ ଥିଲେ । ବିଯୋଗ ଖବର ପାଇ ଜାରକା ସରପଥ ସୁବାମ ଚରଣ ବେହେରା, ପଞ୍ଚାୟତ ବିଜେନ୍ତି ସଭାପତି ଅଧିକାରୀ ରାଜତ, କାଳିଦୀ ସାତ୍ର, ବିନୋଦ ବେହେରା, ଆଇନଙ୍ଗଜାବା ସଭୋଷ କ୍ଷାର ତାର, ନିଲିନୀକା' ମିଶ୍ର, ରମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡା, କାଶେବ ଚନ୍ଦ୍ର ମୁହଁମଣି ମହାରାଜା, କେଦାରେଶ୍ଵର ଦାଶ, ପ୍ରତାପ ଦାସ, କୌଣସି ସାମଳ, ସୁରେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡା, ନିର୍ଜନନ ସାମଳ, ଅନଜେସ କେନା, ସେବକ କୁମାର, ନଗବର ପ୍ରଧାନଙ୍କ ସମେତ କଣ୍ଠୋଳ ଓ ଧର୍ମଶାଳା ବାବ ଆସୋବିଏବନର ବହୁ ଆଇନଙ୍ଗଜାବା ଶେଷଦରକ କରିଲେ । ପରେ ଗ୍ରାମ ଶୁଶ୍ରାବରେ ଶେଷକୃତ୍ୟ ସଂପଦ ହୋଇଥିଲା । ବଢ଼ିଯୁଦ୍ଧ ଧୂର ମୁଖ୍ୟି ଦେଇଥିଲେ ।

